Nansie: Gevoaren

Gevoaren

Vandoage schient de zunne lekker en Moeke Klokke gaait mit heur kinder noar boeten tou. Zai vindt t nou waarm genog veur heur kukentjes om n zetje op t haim rond te lopen. Nou, dat is n feest!

Veurdat ze noar boeten goan, ropt Moeke Klokke aal heur kindertjes eerst nog even bie mekoar om ze te woarschaauwen veur aal dij vrezelke gevoaren, dij doar op t haim binnen.

“Je mouten aalweg goud noar mie lustern,” zegt Moeke Klokke, “en as ik joe roup, din mout je ook votdoalek komen.”

“Joa Moeke,” zeggen de kukentjes, mor Nansie denkt: “As der wat te beleven vaalt, kin Moeke laank roupen. Ik bekiek t wel!”

“Pas goud op veur d'aander daaier op t haim,” gaait Moeke Klokke wieder, “sommegen doar heb je gain last van, mor kiek veuraal goud uut veur Mikas, de rooie koater. Dij het t aaltied veurzain op lutje vogeltjes en hai zel n lutje kukentje ook wel lekker vinden.”

Din stapt Moeke deur t loekje in deure van t hounderhok en doar stoan ze din mit mekoar in de waarme zunne. Wat vuilt dat lekker, dij waarme stroalen op heur lutje liefkes.

“Klok, klok, klok, klok,” ropt Moeke Klokke en op n runtje komen ale kukentjes noar heur tou.

Eerst goan ze bie d'sloot kieken. De kukentjes heben nog nooit n sloot zain en Moeke Klokke vertelt, dat je op dat glinsternde goud, doar onderin, nait lopen kinnen, mor dat je doar in votzakken en dat je din verdrinken.

Din goan ze noar de peerdestaal.

“Hier is aaltied wel wat te vreten,” vertelt Moeke, “mor je mouten goud uutkieken, want as je onder de bainen van de peerden terechte komen, trappen ze joe plat en din heb ik gain kukentjes meer. En dat zol mie slim begroten.”

De kukentjes binnen slim onder d'indrok van aal dij gevoaren, dij heur op t haim bedraaigen kinnen. Nansie ook.

Ze lopen langs t zwienehok. Moeke let heur de zwienen zain en vertelt, dat dat de smeregste daaier binnen dij der bestoan. Ze liggen d'haile dag in de bragel en vinden dat nog schier ook.

t Ainegste wat mooi aan de zwienen is, dat is heur krolstittje.

Veur aal t aander kin je joe mit heur mor beter nait inloaten, omdat ze aiglieks nait mans genog binnen veur fesounleke hounder.

As ze zo n endje wieder over t haim lopen, schrikt Nansie zuk inains hoast dood. Wat is dat veur n gebölk?

“Woef, woef, woef,” ropt aine en runt mit n gang op Moeke Klokke en heur kukentjes òf.

“Hierkomen!” klokt Moeke votdoalek en de kukentjes kroepen onder Moeke heur vleugels en dij gaait boven op heur zitten en dut de snoavel wied noar veuren, asof ze dat vremde lewaaiege baist ter aanriegen wil.

“Vot doe, Bello!” ropt Moeke, “moak dast votkomst. Wilst doe mien kukentjes wat doun?” En mit dut ze n uutvaal noar Bello zien neuze. Pik! Dat vindt Bello nait mooi. Doar het Moeke hom in de neuze pikt en dat dut hom slim zeer. Vlog moakt e dat e votkomt.

Moeke komt weer in t ìnde en de rondlaaiden gaait wieder.

Inains heurt Nansie wat achter d'hege dij om t haim tou is.

Wat zol dat wezen? Even kieken! Nijsgiereg blift ze n beetje achter en gaait op t geluud òf. Onder d'hege zit n groot rood daaier, dij mit glimmende ogen noar Nansie kikt. Dij ogen lieken wel kooltjes vuur.

t Baist slikt zok mit n röze tonge om de bek.

“Kom ais n beetje dichter bie mie, laiverdje,” fluustert hai, “wat bist doe ja n mooi dinkje. Doe bist zeker n kukentje, hè?”

Nansie wait aiglieks nait wat ze doun mout. Dat daaier zugt ter ja slim gevoarlek uut, mor hai prat wel laif. Nansie komt n klaain stapke dichterbie.

“Nee,” zegt t daaier, “dat is nait genog. Moust nog dichterbie komen.”

In de verte heurt Nansie inains: “Klok, klok, klok.” Dat is Moeke Klokke, dij heur ropt.

Even let Nansie nait op dat vremde daaier en dat is dom, want nou zugt dij zien kans schoon en schoevelt wat dichter noar Nansie tou.

Hai doekt haildal in mekoar en wil op Nansie springen.

“Mien moeke ropt mie,” zegt Nansie en runt zo haard as ze lopen kin vot om onder Moeke heur waarme vleugels te kroepen.

t Kwoaie baist springt allaine mor n gat in de locht en komt stoef achter Nansie op de grond te laande.

Nansie schut onder Moekes vleugels en dij stekt de snoavel weer uut.

Doar is dat male baist nait bliede mit en hai dropt òf.

“Doe most bie mie blieven,” zegt Moeke as e vot is, “dat is t gevoarlekste daaier dat ter op boerderij rondlopt. Dat is nou Mikas, de koater.”

Op n runtje goan ze din weer noar t hounderhok, want Moeke zugt boer Willem mit n grote bak vol

kukentjemeel lopen. Nou kinnen heur kindertjes weer lekker eten, want doar worden ze grode en flinke hounder van.

Henri Wierth

tekeningen: Maria Rietsema